

A. D. SCHOOLEMAN.

S. SITTERS.

De heer A. D. SCHOOLEMAN, onderafdeelingschef bij de Maatschappij tot exploitatie van Staatsspoorwegen, afdeeling Fractie te Zwolle, gaat 1 November a.s. eervol met pensioen den dienst der Mij. verlaten. — De Eerwaarde heer S. SITTERS, oppervoorzanger der Israelitische Gemeente te Leeuwarden, herdacht verleden week onder vele blijken van hoogachting zijn 50-jarige ambtsvervulling, waarvan 35 jaar in bovengenoemde gemeente.

zelfvertrouwen was geknakt. Zij huiverde van het hoofd tot de voeten van woede en schaamte. Den vinger naar hem uitstrekkende, zoodat de mouwen van kostbare oude kant terugvielen en haar fraai gevormde armen te zien kwamen, wees ze hem gebiedend de deur met de woorden:

„Ga, mijnheer! Ga, naar uw dood!"

Met bevallige galanterie boog de chevalier voor haar en verliet statig en kalm het vertrek, een glimlach van voldoening op de lippen. De ontmaskering van zijn vijandin was balsem geweest voor zijn gewonden trots.

III.

Toen hij weer in de buitenlucht en in de schaduw van de rustige straat was, stond opeens het gevaarlijke van zijn positie hem weer duidelijk voor oogen. Hij had nu in de gravin een bittere en onmeedoogende vijandin gekregen. De keizer zelf was minder te vreezen dan dit woedende, wraakzuchtige creatuur. Eén verkeerde stap, één aarzeling, en het was met hem gedaan. Zijn leven hing af van den eersten stap.

Waar moest hij dien stap heenrichten? Naar zijn kamers terugkeeren? Daar was niet aan te denken. Waarschijnlijk werden ze op dit oogenblik bewaakt door geheime politie.

Hij bleef een oogenblik staan, de hand onder de kin. Voor hem, achter hem, aan alle zijden wachtte hem het gevaar. Met het instinct van een man, wiens leven herhaaldelijk in gevaar is geweest, scheen hij de tegenwoordigheid van zijn vijanden te voelen.

Daar schoot hem opeens iets te binnen. Hij herinnerde zich een kleine herberg buiten Versailles, waar hij en zijn vrienden elkander meermalen hadden ontmoet, om verdenking af te wenden. Den kastelein kende en vertrouwde hij. Een goed paard, het eenige wat hij thans noodig had, kon hij daar krijgen.

Dus naar die herberg!

De kortste weg lag door het oude hertenpark. Met nog een laatsten doordringenden blik op de vensters van gravin De Launay's woning spoedde hij zich haastig voort.

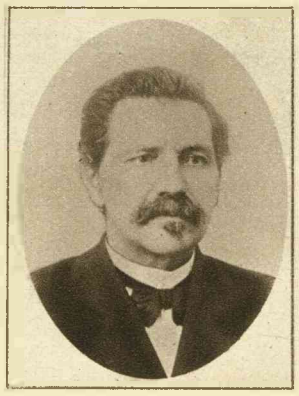
Zoolang hij zich in de straten bevond, was hij op elken overval voorbereid. Van onder den breedgeranden hoed glinsterden zijn oogen, elken donkeren hoek doorvorschende of er zich wellicht een of meer vijanden verborgen hielden. Doch ofschoon menigeen de fiere ridderlijke verschijning nastaarde, werd hem niet het minste in den weg gelegd.

Den hoofdingang van het park vermijdende, richtte hij zijn schreden naar een klein zijpoortje. Eenmaal binnen spoedde hij zich tusschen het houtgewas door zoo snel het hem mogelijk was.

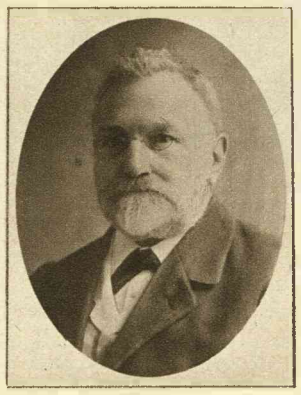
Hij ontmoette geen levende ziel. Na de drukte in de straten, was de rust hier voor hem een verlichting. Een heerlijke dennenlucht kwam hem te gemoet. Een gevoel van veiligheid werkte kalmeerend op zijn zenuwen. Misschien zou het hem toch nog gelukken aan zijn vijanden te ontkomen.

Eindelijk bereikte hij een open plek, waar een pad naar boven liep over een kleinen heuvel, aan den voet waarvan zich een ruïne bevond, waarschijnlijk het overblijfsel van een lustoord der vroegere Fransche koningen.

Getroffen door het schouwspel van verlatenheid en ver-

A. HURKS.

P. H. A. VAN HOGERLINDEN. †

14 October herdacht de heer A. HURKS te Breda den dag waarop hij voor 60 jaar in dienst trad van de firma Wagemakers aldaar. — Te Arnhem overleed de heer P. H. A. v. HOGERLINDEN, hoofdcommies ter gemeentesecretarie aldaar. De overledene was een zeer gezien burger van Arnhem.

gankelijkheid, dat deze ruïne aanbood, bleef hij een oogenblik staan. De plek maakte indruk op zijn gemoed.

Rondom de ruïne groeide hoog struikgewas doorsneden van smalle paden. Een dezer paden sloeg hij in.

Nauwelijks had hij een dozijn passen voortgeloopen of 'n zwak, maar onmiskenbaar geluid drong tot hem door. Het was het geluid van een gespoorden hak op den bevroren grond. In een oogwenk had hij zich omgekeerd, de hand aan zijn rapier.

Vlak bij de ruïne, langs het pad dat hij juist gekruisd had, kon hij drie hoofden boven de haag zien uitsteken. De schurken hadden hem zeker gevolgd.

Met het instinct van een geboren schermmeester om onmiddellijk het gevaar te verkennen, deed hij zijn mantel af en wikkelde dien om zijn linkerarm. Het volgende oogenblik had hij zijn gevreesden degen getrokken en wachtte zijn aanvallers af.

Geen oogenblik te vroeg! Als afgesproken slopen de drie kerels op hem af. Hun voornemen was duidelijk. De chevalier las het in den vijandigen blik hunner oogen, in hun dreigende gelaatstrekken. Er volgde geen uitdaging, geen bevel zich over te geven. De aanvallers kenden klaarblijkelijk de reputatie van dezen man en dachten hem te overmeesteren in een gezamelijken, woedenden aanval.

Iets als een gevoel van verlichting doortintelde den chevalier, toen hij de mannen zag naderen. Het was een vreeselijk ding voort te vluchten, omringd door verborgen, ongeziene vijanden, niet wetende van waar de slag komen zal; doch het is iets heel anders zijn vijanden van aangezicht tot aangezicht te zien met ongeveer een meter staal in de hand.

Met het lichaam voorovergebogen voor den aanval, op zijn hoede, stond hij daar hen op te wachten. Laat ze komen binnen het bereik van zijn degen en lenig als een panter zal hij op hen afspringen.

Eindelijk valt de eerste, de stoutmoedigste uit, en tracht hem een steek toe te brengen. Hij betaalt deze daad duur. Zijn rapier ontmoet slechts een soliden, dik opgerolden mantel, doch op hetzelfde oogenblik is hij het doelwit van den zelden falenden degen des chevaliers. De kerel is onmiddellijk buiten gevecht gesteld. Diens rapier stak intusschen nog in den mantel en St. Cyr, vreezende dat dit hem in zijn beweging zou belemmeren, wierp den mantel van zich. Zijn geestdrift nam oe. Zijn oude, toomelooze stoutmoedigheid kreeg weer de overhand over hem. Hij schoot in een spottenden lach.

„Eh bien, messieurs?" riep hij den beiden anderen aanvallers toe, die door het ongeluk, hun strijdgenoot getroffen, een oogenblik uit het veld geslagen waren. „Zullen we opnieuw beginnen? Ik ben tot uw dienst. Ik wacht reeds!"

Zij hadden geen aansporing meer noodig. Beiden tegelijk schoten ze op hem toe. Zij vielen hem aan met een woede, die blijkbaar ten doel had hem te overweldigen, voordat hij gelegenheid had zijn meesterschap op den degen te toonen.

Het was een even zeldzame als opwindende strijd. Staal kletterde tegen staal in de koude avondstilte; de heete adem ontvlood als een lichten damp den neusvleugels der strijdenden, hun oogen schitterden in het half duister. De degens flikkerden als bliksemstralen.

De aanvallers, teruggedrongen bij hun eerste pogingen, vochten

BEUKENOOTJES ZOEKEN IN HET HAAGSCHE BOSCH. (*Foto v. Tol*).

THÉCLA BRUCKWILDER.

HART NIBBRIG. †

De bekende lieder- en oratoriumzangeres, Mevrouw THÉCLA BRUCKWILDER, uit Brussel, die onlangs met zeer veel succes in het Kurhaus te Scheveningen zong, zal onder leiding van het Internationaal Concert- en Theaterbureau de Haan & Co., een tournée maken door ons land. Haar eerste concert zal zij geven te 's-Gravenhage in Diligentia. (*foto Vermeulen*). — Op 49-jarigen leeftijd overleed te Laren de bekende kunstschilder HART NIBBRIG. Zijn opleiding ontving hij aan de Rijks-Academie. Als figuurschilder begonnen, legde hij zich voornamelijk op het landschap toe. Van richting behoorde hij tot de modernen, d.w.z. hij trachtte door een systematische kleuropvatting naar groot licht in zijn werk.

W. O. A. KOSTER.

Tot lid der Tweede Kamer der Staten-Generaal voor het district Assen is benoemd, ter vervanging van den heer Mr. van Deventer, de heer M. O. A. Koster. (*V.F.B.*)

MOEDER JOHANNA BALJON.

Verleden week heeft Moeder Johanna Baljon, Directrice van het Diaconessenhuis te Rotterdam, afscheid genomen als zoodanig. Behalve het Bestuur van het Diaconessenhuis en de zusters, waren ook vele vrienden en familieleden tegenwoordig. (*foto Berssenbrugge.*)

ONTSNAPTE KRIJGSGEVANGENEN.

Verleden week kwam te Sittard een drietal Russen aan die uit het krijgsgevangenenkamp te Königsbrück (Duitschland) waren ontvlucht. Den geheelen afstand hadden zij te voet afgelegd, waarbij zij aan menig gevaar slechts ternauwernood waren ontsnapt. Toevallig bevond zich te Sittard een tweetal Hollandsche globetrotters — twee padvinders uit Rotterdam, die ongeveer ons geheele land hadden afgeloopen — die met de Russen op onze foto vereeuwigd werden. (*V.F.B.*)